

WELKOM IN HOTEL VAN DE WEIJER (2, tevens slot)

Ludy van de Weijer ¹

Waar was ik ook alweer gebleven? Herinnert u zich nog dat ik het eerste deel afsloot met de raadselachtige zin: "Nu duiken we onder, met de Bevrijding komen we terug."? Aanvankelijk speelde ik inderdaad met de gedachte om met de Bevrijding te vervolgen. Vanaf dat moment kan ik immers een beroep doen op mijn eigen herinneringen, hoe riskant dat soms ook is voor die eerste tijd na de oorlog, ik was amper vijf jaar oud.

Bij nader inzien geef ik er toch de voorkeur aan ook deze episode in mijn verhaal te betrekken, al heeft de informatie over dit tijdvak misschien meer te maken met de wederwaardigheden van de familie Van de Weijer dan die van het hotel an sich.

Tweede Wereldoorlog

De eerste jaren van de oorlog ging in het hotel alles nog redelijk zijn gangetje, zij het dat de gasten hun eigen bonnen moesten meebrengen om boter, melk, kaas en vlees op tafel te krijgen. Naarmate de oorlog voortduurde en het gebrek aan alles toenam, werd de animo om naar Houthem te komen geringer. Het sinistere monotone gebrom van de squadrons bommenwerpers die in de latere oorlogsjaren over Zuid-Limburg richting Roergebied vlogen om daar hel en verdoemenis te brengen, kon de mensen uiteraard ook niet in vakantiesfeer brengen, integendeel. Om u een idee te geven hoe het er destijds in het openbaar vervoer aan toeging geef ik u een passage uit een brief van 27 juni 1943, waarin hotelgaste Stien den Haan verslag uitbrengt over het ongemak dat zij in de trein moest doorstaan op de terugreis van Houthem naar Rotterdam:

"We waren verleden week precies op tijd hier (d.w.z. Rotterdam) aan het station. 't Was wel verbazend druk in de trein. Met z'n tienden op 8 zitplaatsen en daartussen in nog een stuk of 9 mensen (+ koffers) staan. En dan met die hitte de ramen dicht tussen Lage Zwaluwe en Dordrecht !"

Je moest er wat voor over hebben om met vakantie te gaan!

Staasieberg

In het begin van de oorlog waren mijn ouders, na de nodige jaren buiten Limburg doorgebracht te hebben, neergestreken op de "Staasieberg" waar Huize Sonnenblinck, toen lang niet zo robuust als thans, net te huur werd aangeboden. In die tijd stonden daar maar twee huizen, beide bovenaan bij de overweg. Tegenover ons woonde de familie Ubachs, bestaande uit drie kinderen in middelbare schoolleeftijd: Gerrit, Nettie en Rob(ert) en moeder, jarenlang "juffrouw" van de eerste klas aan de H. Gerlachusschool en door mij al spoedig "juffrouw mama" genoemd. Ik was er kind aan huis en wat was er dan meer voor de hand liggend dan "juffrouw mama"?

Huize Sonnenblinck en het hotel werden al gauw met elkaar verbonden via een tuinpaadje, dat vanuit ons souterrain evenwijdig aan de "Staasieberg" liep en

¹ Met dank aan echtgenote Alice, broer Addy, Rob Ubachs en Lei Biolders; reacties graag naar aluvandeweijer@home.nl

beneden bij het hotel aan de deur naar de cour uitkwam. Dit paadje werd intensief gebruikt en was zeker in de oorlogsjaren een ideale mogelijkheid om over en weer te kunnen buurten zonder je op straat te hoeven vertonen.

Voor de familie Van de Weijer waren die jaren ook door privé-gebeurtenissen geen jaren om licht te vergeten.

Nadat broer Addy in 1942 te Houthem was geboren, overleden een dik jaar later oma Annette, jarenlang de ziel van het hotel, en binnen twee maanden, op 24 januari 1944, mijn broertje Fonsje. Beiden liggen begraven in het familiegraf op het kerkhof te Houthem, waar later ook opa en Tante Anneke zijn bijgezet.

Bevrijding

In de loop van 1944 keerden de krijgskansen voor de Duitsers en trokken zij terug in de hoop zich te kunnen hergroeperen. Op maandag 4 september 1944 nam een staf van het Duitse Rode Kruis zijn intrek in de kelder van het hotel, waar enige dagen later ook een Duitse telefoonpost werd geïnstalleerd. Lang plezier hebben zij er niet van gehad. Zondag 17 september verschenen de eerste Amerikaanse tanks voor het hotel en werd Houthem bevrijd. Het hotel kwam redelijk ongeschonden uit de strijd: slechts twee treffers kreeg het te verduren, lezen we in Rob Ubachs' "Houthem in de Frontlinie".

De bevrijding mocht dan een feit zijn, de naweeën van de oorlog zouden zich nog lang doen gevoelen.

Inkwartiering

Van 12 november 1944 tot 18 februari 1945 zou de HQDet.-559th QMGroup (Headquarter Detachement van de 559 Quartermaster Group) van het Amerikaanse leger in het hotel ingekwartierd worden.

V.l.n.r.: Anneke van de Broeck, Bob Wiesmann (US Army), Tante Anneke, Ludy en opa Van de Weijer

De tijdelijke bewoner van Room no. 2 was soldaat Bob Wiesmann (regnr.35.685.304). Hij is het die op de foto de twee Anneke's (over wie straks meer) flankeert, terwijl opa en ik een oogje in het zeil houden.

Dit detachement ontbrak het, althans in mijn herinnering, aan niets. Als kleuter liep ik via het tuinpaadje het hotel in en uit en kreeg bij iedere passage wel wat toegestopt. Men waande mij al kettingroker op vijfjarige leeftijd! Maar de koek ging er inderdaad in als koek, hetgeen u nauwelijks zal verbazen. Ik herinner mij nog dat de verpakking en de kleur van chocolade en zeep nagenoeg hetzelfde was: nooit van mijn leven zal ik nog een stukje zeep in mijn mond steken, die

vieze smaak is me altijd bijgebleven. Dat krijg je ervan als je stiekem een kartonnen doosje uit het dashboard van een legertruck pakt. Pikt. God strafte ook toen al onmiddellijk!

Terwijl dit detachement in Houthem het oorlogsgeweld tijdelijk aan zich voorbij kon laten gaan, woedde even verderop, in de Ardennen, een hevige strijd. De Duitsers ondernamen een ultieme poging Antwerpen te heroveren. Veldmaarschalk Von Rundstedt en generaal Patton zijn voor de oudere garde namen, die voor altijd aan het Ardennenoffensief verbonden zullen blijven.

Onder de ingekwartierden bevond zich ook een zwarte soldaat, gemakshalve "Blackie" genoemd. De integratie stond nog in de kinderschoenen en de "zwarte negers" werden doorgaans ingezet voor baantjes waar de blanken hun neus voor ophaalden. Nee, die werden in die tijd nog geen president van de Verenigde Staten. De functie van "mijn" Blackie was stoker, niet van onrust, maar gewoon van vuur. Hij zorgde er in die barre winter hoogstpersoonlijk voor dat het Amerikaanse leger op temperatuur bleef en dat de keuken zijn werk kon doen. Door zijn hartverwarmende inzet was Blackie even populair als de cornedbeef, het absolute culinaire hoogtepunt voor een leger te velde. Ook bij de twee Anneke's kon hij geen kwaad doen en jaren na de oorlog werd Anneke van de Broeck nog wel eens gekscherend geplaagd met een ontlukende idylle met Blackie.

Adoptiegraven

In ieder geval hield Tante Anneke aan deze inkwartiering haar zwak voor de Amerikaanse militairen over. Toen enige tijd later een beroep op de bevolking in de regio werd gedaan om graven van Amerikaanse militairen op het kerkhof te Margraten te adopteren heeft zij zich daar niet lang over hoeven te bedenken.

Misschien enigszins buiten het bestek van dit verhaal maar zeker waard geboekstaafd te worden is het feit dat wij na het overlijden van Tante Anneke correspondentie aantreffen met familieleden van twee geadopteerde militairen: soldaat Harold C. Herbst en luitenant-vlieger Kenneth W. Griffith.

Eerstgenoemde sneuvelde op 22 maart 1945 en ligt begraven in vak K rij 4 graf 7. Voor zover bekend liet hij geen echtgenote of kinderen na. Wel bezocht zijn moeder zijn graf, waarschijnlijk in gezelschap van Tante Anneke, met wie zij in ieder geval samen op een foto staat, genomen op de kabelbaan te Valkenburg. Ook met de familie van de tweede geadopteerde, luitenant-vlieger Kenneth W. Griffith, werd jarenlang gecorrespondeerd, zelfs nog nadat zijn stoffelijk overschot was overgebracht naar de Verenigde Staten. Deze Kenneth W. Griffith, zo vonden we op internet, werd op 24 december 1944 door Duitse "flak" (lucht-afweergeschut) uit de lucht gehaald aan het Bokerkanaal tussen Lippstadt en Paderborn (Noordrijn-Westfalen). Op de aangetroffen foto van diens weduwe lijkt hij wel met Doris Day getrouwd te zijn geweest.

Naoorlogse tijd

In de eerste naoorlogse jaren kwam de hotellerie weer langzaam op stoom. Mede door het aanvankelijk nog moeizame internationale verkeer groeide het Geuldal uit tot een geliefde vakantiebestemming waar talloze hotels verzezen en campings voorlopig nog uit den boze waren. En degenen, die echt te klein behuist waren om zelf een hotelletje of pension te beginnen, konden nog een

extraatje verdienen door als "dépendance" voor een hotel te fungeren. Een gulden (€ 0,45 !) per kamer per nacht leverde dat op, al moet men dat wel zien in relatie tot de volle pensionprijs die bij Tante Anneke in de eerste jaren na de oorlog in het hoogseizoen fl. 6,25 (ja bijna € 3,--) bedroeg, wacht even, fl. 6.50 (kwartje meer) voor de, laten we het maar de "bruidsuite" noemen .

De plaatselijke middenstand voer er wel bij. Houthem kende, als ik me goed herinner, nog twee bakkers, twee slaggers, een kruidenier, een kapper, een melkboer, een ijzerhandel, een fietsenhandel en een postkantoor. Plus een pastoor en een kapelaan. Iedere zaterdag biechten. Dat waren andere tijden! Houthem was selfsupporting.

Vrouwenbolwerk

Na de oorlog waren het de vrouwen die in Hotel Van de Weijer de lakens gingen uitdelen. Letterlijk en figuurlijk. Opa Louis vond het wel goed zo: 77 jaar was hij intussen en zijn dochter Anneke, zo had hij allang gezien, was best in staat om de zaak voort te zetten. Hij wist haar bovendien gesteund door Anneke van de Broeck, die eind 1940 in dienst was genomen met haar tienjarige ervaring opgedaan in de keuken van het voormalige Maastrichtse ziekenhuis Calvarieberg. Een gouden greep, zoals al spoedig zou blijken. "Ik wil het eens proberen", had ze bij haar sollicitatie bescheiden opgemerkt, zo lezen we in Het Land van Valkenburg van 17 december 1965 als haar 25-jarig jubileum in het hotel uitvoerig belicht wordt.

Tant Anneke en Anneke van de Broeck, zomer 1955

Hotel Van de Weijer mocht dan wat de exploitatie betreft een echt vrouwenbolwerk zijn, dat wil niet zeggen dat de mannelijke leveranciers niet warm werden onthaald. Slager Ton Walschot en bakker Crutzen wisten met een kwinkslag het vrouwvolk wel te paaien. Bijzonder bedreven daarin was de legendarische Cor, chauffeur/bezorger van Peperkoek Franssen uit Maastricht, die de lachers al op zijn hand had voordat zijn bestelwagen tot stilstand was gekomen. In de schoolvakantietijd was hij vaak vergezeld van Louke, zoon van de baas, die zich in de keuken graag een flesje Hero liet aanleunen, Perl, Cassis of Sinas, naar meneer beliefde. Cor zelf stapelde intussen de koeken van Franssen op tafel als bracht hij staven goud in opdracht van De Nederlandsche Bank.

Veel jonge vrouwen uit Houthem vonden in het seizoen emplooi in het hotel als serveuse of kamermeisje. Jarelang keerden zij met veel plezier terug, de sfeer was er prima en "de juffrouw", zoals Tante Anneke werd betiteld, beschouwde het personeel als lid van de familie. Uit de jaren vlak na de oorlog herinner ik mij de namen van Agnes Ackermans, Marieke Erkens, Marie de Jong, Elly Gelissen en Marieke van de Broeck, zus van Anneke.

Laatstgenoemde was intussen uitgegroeid tot de prima donna van de keuken, maar dan zonder de kapsones, waaraan zo iemand vaak lijdt. Na afloop van het seizoen trokken "de meisjes" met de door "de juffrouw" extra gespekte fooienpot een dagje met de trein "oonder nao Holland in" om met eigen ogen te zien of die hotelgasten dat "Madurodam" boven de grote rivieren niet al te zeer opbliezen.

Lei Bielders spreekt Anneke van de Broeck toe bij haar 20-jarig dienstjubileum in december 1960. V.l.n.r.: Lei Bielders, Marie de Jong, Tante Anneke, Corry Willems, Martin Janssen, Anneke van de Broeck en Elly Gelissen

Fiekers en Bielders

Niet mogen we vergeten te memoreren dat zo'n hotel veel onderhoud vergde en daar had je mannen voor nodig die uit het goede hout gesneden waren. Ik herinner mij uit de tweede helft van de veertiger jaren Fiekers, buurman van Marieke Willems van het toenmalige postkantoor aan de Provinciale weg, en Bielders van achter het spoor, mannen zonder voornaam. Als er weer 'ns wat te verhapstukken viel werd hun naam aangeroepen als waren het patroonheiligen. Hoewel Fiekers en Bielders voor het hotel van onschatbare waarde waren zullen ze het hier ieder met één alinea moeten doen. Ik reken op hun en uw begrip.

We beginnen met Fiekers. In twee woorden te karakteriseren: duizendpoot en spraakwaterval. Was van alle markten thuis en zijn specialiteit was dat hij geen specialiteit had: alles nam hij onder handen, geen zee ging hem te hoog: van klok tot wringer en van stoelbekleding tot gordijnen, Fiekers stond paraat, zij het

zonder garanties. Voordat hij in actie kwam, in zijn eeuwige stofjas, had wel het hele hotel - inclusief de Anneke's - een uur gebiologeerd aan zijn lippen gehangen om te smullen van de sterke verhalen, die hij altijd weer te vertellen had. Zelf smulde hij van 'n Elske, daar was hij niet echt vies van. Afkomstig uit Den Bosch en geen woord dialect sprekend, voelde hij zich desondanks in de Houthemse gemeenschap in zijn element als een vis in het water.

Bielders was van een heel ander kaliber. Misschien wel de tegenpool van Fiekers, een man die zonder drukte zijn stiel van timmerman serieus uitoefende en zich realiseerde dat vertrouwen van de klandizie in zijn vakmanschap "des Pudels Kern" was. Als Bielders er op aandrong dat een door Tante Anneke voorgesteld en vervolgens op de lange baan geschoven werk nu toch echt onder handen genomen moest worden, liet zij hem in vol vertrouwen zijn gang gaan: het was voor een vrouw alleen in de vijftiger jaren ook bepaald geen sinecure om een hotel te drijven, de onvolprezen assistentie van Anneke van de Broeck ten spijt. De emancipatie stond nog in de kinderschoenen. Marga Klompé, Nederlands eerste vrouwelijke minister moest nog aantreden.

Neefjes uit Maastricht

In 1950 was ons gezin naar Maastricht verhuisd en had ik Sjeng Curfs ingeruild voor Broeder Diëgo. Maar het bloed kroop waar het niet gaan kon: met de Kerstvakanties keerden "de neefjes uit Maastricht", zoals Tante Anneke ons voortaan bij de logees zou introduceren, steevast een week terug naar Houhem. Dat is voor u oude kost. Rinus Suijkerbuijk maakte daar immers al gewag van in 't Sjtegelke van december 2001, waarin mij en passant de eer ten deel valt grondlegger van zijn filatelistische belangstelling genoemd te worden. Op dat compliment heb ik 50 jaar moeten wachten!

Mijn broers en ik kwamen dan de winterslaap van het hotel ernstig verstoren: de tafeltennistafel werd pontificaal in de eetzaal opgesteld en maakte overuren, de gordijnen gingen dicht en in het stikdonker speelden we "koek verbergen" met Martin ("Tin", op zijn Frans uitspreken!) Janssen en anderen. Het lokaal leek na zo'n middag meer op een hindernisbaan dan op de gelikte eetzaal uit de prospectus. De twee Anneke's verwendeten ons schandalig en vonden alles goed. Van de ene Anneke mocht nog meer dan van de andere. Wie de "ene" is en wie de "andere", laat ik in het midden, maar dat zij beiden hoog in de hemel zijn, is volgens ons zo klaar als 'n klontje.

Verbouwing

Of het uitsluitend gelegen heeft aan de destructieve krachten van de neefjes uit Maastricht, dat de eetzaal in 1956 drastisch gerenoveerd werd, valt gelukkig niet meer na te gaan maar lijkt te veel eer. Ook de blikseminslag waarmee het hotel nog de krant haalde, de "schuld" in de schoenen schuiven, is historisch onverantwoord. Het was waarschijnlijk een combinatie van factoren die daartoe geleid heeft, waarbij ook het overlijden van opa Louis in 1954 van invloed zal zijn geweest. Het café, grenzend aan de eetzaal, had zijn tijd gehad en werd gesloten. De paar diehards die het ook nadien niet konden laten des zondags na de Hoogmis enige kelkjes te komen ledigen, werden tersluiks als een geheime sekte het kantoortje van Tante Anneke ingeloodst om daar langzaam maar zeker van hun verslaving af te kicken. Een proces dat jaren zou vergen.

We herinneren ons het illustere trio Sjeng Philippens, Walschot Sr. en ... Fiekers, wie anders?

Rob Ubachs, aan het begin van zijn architectenloopbaan, tekende het plan van de verbouwing waarin ook het café deel van de eetzaal ging uitmaken en naar hetzelfde niveau werd opgehoogd. De lokale Houthemse activiteiten die aanvankelijk zowel in café als in de hoger gelegen eetzaal plaats vonden, konden daardoor ook beter voor het voetlicht komen.

Het hotel was onder meer jarenlang de Narrentempel van "De Boschrave". Herinnert Sjeng II zich nog hier in 1959 tot Prins te zijn uitgeroepen? En Peter I tot jeugdprins van "De Boschraefkes"? Waar een krantenknipsel na meer dan 50 jaar nog goed voor is!

Grote drukte was er tijdens het Octaaf van Sint Gerlach begin januari: van heinde en verre kwamen de pelgrims, vooral boeren die St. Gerlach vereerden (verleden tijd?) als patroon tegen veeziekten. Een goeie pelgrim wist het nuttige met het aangename te verenigen. Jarenlang maakte ook de Verkennersgroep "St. Gerlachus" uit Maastricht er zijn opwachting na het bijwonen van de Hoogmis op 5 januari ter ere van St. Gerlach, patroon van de groep.

Ook toneelvoorstellingen vonden er plaats en de Buurtvereniging "Hand in Hand" had hier zijn thuisbasis.

Martin Janssen en Lei Bielders

Als men de geschiedenis van het hotel de revue laat passeren, kan men ook niet voorbijgaan aan twee destijds jonge mannen die daar in hun middelbare schooltijd jarenlang veel werk verzetten: de al gememoreerde Tin Janssen en Lei Bielders. Tin was al huisvriend toen we nog in Houthem woonden. Nog geen maand jonger dan schrijver dezes en op een steenworp afstand woonachtig kende onze vriendschap slechts één delicaat punt: Tin moest niks van voetballen hebben. Hij vergezelde me op mijn vrijwel dagelijkse "rooftocht" naar Tante Anneke. Hotel en familie Van de Weijer kenden voor hem dus geen geheimen. Wat lag er meer voor de hand dan dat hij daar later zijn diensten aanbood toen hij op de HBS wel een extra duit kon gebruiken?

Na zijn eindexamen in 1957 gaf Tin het stokje door aan zijn buurtgenoot Lei Bielders, die aan diezelfde HBS en hetzelfde hotel begon als zijn voorganger. De Anneke's konden nog steeds een "vliegende keep" gebruiken: kiezel harken, tuinmeubilair installeren, ontbijtzaal opruimen, vlees halen en snijden, aardappels schillen en ga zo maar door van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Daar had je mannetjesputters voor nodig die niet tegensputterden en dat deden deze heren niet, ook niet als Anneke van de Broeck bij een onweer panisch de kelder in vluchtte en een van de mannen gelastte haar als beschermheilige te vergezellen. Integendeel, met veel plezier deden ze hun werk en vooral op zaterdag. Dan kwamen en gingen immers de gasten, wier koffers op een karretje, fabrikaat Fiekers, werden gehesen en naar het hotel of het station werden gebracht. In het hotel moesten de koffers soms van en naar de tweede verdieping gedragen worden, in heel Houthem was niet één lift.

Overdrijf ik? Ik dacht het niet! De hotelgasten lieten zich dan vaak van hun beste zijde zien en kwamen niet zelden met een dikke fooi op de proppen, een welkome aanvulling op de - zeker door de bril van vandaag de dag - niet overdreven verdiensten.

Hotelgasten

Een verhaal over een hotel schrijven zonder in ruime mate aandacht te schenken aan de hotelgasten is als een café zonder bier, zo mogelijk nog erger. Met hoe velen maakten ze in de loop der jaren hun opwachting? Gasten komen en gaan en velen komen terug, soms jarenlang, niettemin zullen de lezers van dit verhaal hen als voorbijgangers zien, weliswaar essentieel voor het draaiende houdende van een hotel, maar niet voor het monument dat het hotel in de ogen van het dorp is.

Dames Den Haan

Toch is dit verhaal niet compleet zonder de legendarische Dames Den Haan te hebben opgevoerd. Geen B.N.'ers, maar decennia lang wel B.H.'ers. U kent deze afkorting toch? Vanaf 1927 kwamen de twee gezusters, beiden onderwijzeres, aanvankelijk nog in gezelschap van hun ouders, jaarlijks vanuit Rotterdam naar Houthem, niet voor een paar dagen, nee meestal voor diverse weken en later verschillende malen per jaar diverse weken, oorlog of geen oorlog, zoals u al uit de in het begin van dit verhaal geciteerde brief heeft begrepen. In Hotel Van de Weijer hebben ze een kleine honderd maal gelogeed. Na het vertrek van Tante Anneke uit het hotel zijn ze nog bijna 30 keer in hotel Curfs-Couvreur op vakantie geweest, lazen we op vrijdag 20 juni 1980 in Het Land van Valkenburg. De Houthemers kenden hen intussen even goed als zij Houthem. B(ekende) H(outhem)'ers dus, op wie Houthem best trots mag zijn. Een standbeeld zou op zijn plaats zijn !

Verkoop aan familie Van der Laan

We zetten nu een paar grote stappen.

De gezondheid van Tante Anneke begon achteruit te gaan en de AOW lonkte. Voor haar hoefde het niet meer zo nodig. Weliswaar hoefde zij zich over de keuken, waar de andere Anneke de scepter zwaaide, geen zorgen te maken, maar de eindverantwoordelijkheid rustte toch op haar. Intussen had Anneke van de Broeck haar 25-jarig jubileum gevierd. Zowel De Nieuwe Limburger als Het Land van Valkenburg hadden er redactionele aandacht aan geschonken.

Prospectus van Hotel Van de Weijer gemaakt voor de familie Van der Laan

Op de receptie in het hotel werd de jubilaresse terecht van vele kanten de hoogste lof toegezwaaid.

Toen zich voorjaar 1972 de mogelijkheid voordeed het hotel te verkopen kwam er een einde aan een familietraditie die 65 jaar geduurd had. De Heer Folkert van der Laan voelde zich op 57-jarige leeftijd nog vitaal genoeg om zijn Amsterdamse nering in levensmiddelen en tropische vissen te verruilen voor het onzeker bestaan van hotelier; hij moest zelfs zijn horecadiploma nog halen! Onder de oude naam werd de exploitatie voortgezet.

De Anneke's

De Anneke's verlieten het vertrouwde nest. Nadat Anneke van de Broeck de echtelieden Van der Laan-Van Egmond een jaar terzijde had gestaan is zij nog zes jaar werkzaam geweest in het Bejaardentehuis Avondvrede. Tengevolge van een ongeneeslijke ziekte overleed zij op 6 februari 1980 te Houthem, nauwelijks 63 jaar oud. Met dankbaarheid gedenkt de familie haar.

Tante Anneke vertrok naar Maastricht, waar zij nog vele jaren doorbracht. Het vizier bleef begrijpelijkerwijs op Houthem gericht. Op 12 december 1997 overleed zij in een bejaardenhuis met de vertrouwde naam "Sint Gerlach".

Het einde van het hotel

Hotel Van de Weijer heeft onder de nieuwe directie de jaren zeventig nog vol gemaakt. Maar na nog geen zeven jaar exploitatie verschenen al de eerste verkoopadvertenties van het hotel. De nieuwe brandveiligheidsvoorschriften van de overheid vroegen een investering, die de familie Van der Laan, zonder opvolging in de familie en zelf al op pensioengerechtigde leeftijd, niet meer wenste op te hoesten.

Een koper leek snel gevonden maar de vereiste bouwvergunning voor het beoogde appartementencomplex werd de projectontwikkelaar tenslotte na anderhalf jaar soebatten met de gemeente onthouden. Zo kon Van der Laan voorjaar 1981 opnieuw aan de slag. Tot overmaat van ramp werd Houthem toen, zo laat De Limburger van 17 maart 1981 weten, getiranniseerd door discobezoekers, die zich als ware hooligans gedroegen. De gevel van het hotel werd, zo zien we op de krantenfoto, gehavend alsof die door granaatscherven was getroffen. Niettemin meldde zich najaar 1981 een koper: de Stichting Voal Beheer. Deze stichting, beogend de VOorming van de Arbeidersbeweging in Limburg (VOAL), herdoopte het hotel in Henk Schram-Centrum, al prijkte de naam "Hotel Van de Weijer" nog jaren in grote letters op de gevel aan de Stationsweg.....

Maar na 75 jaar (1906-1981) was het welletjes geweest.